

JUSTITSMINISTERIET

Folketinget
Udlændinge- og Integrationsudvalget
Christiansborg
1240 København K
DK Danmark

Dato: 26. august 2025
Kontor: Strafferetskontoret
Sagsbeh: Clara Worsaae Møller
Sagsnr.: 2025-08212
Dok.: 3779809

Besvarelse af spørgsmål nr. 450 (Alm. del) fra Folketingets Udlændinge- og Integrationsudvalg

Hermed sendes besvarelse af spørgsmål nr. 450 (Alm. del), som Folketingets Udlændinge- og Integrationsudvalg har stillet til justitsministeren den 2. juli 2025. Spørgsmålet er stillet efter ønske fra Mikkel Bjørn (DF).

Peter Hummelgaard

/

Morten Holland Heide

Slotsholmsgade 10
1216 København K.

T +45 7226 8400

www.justitsministeriet.dk
jm@jm.dk

Spørgsmål nr. 450 (Alm. del) fra Folketingets Udlændinge- og Integrationsudvalg:

”Vil ministeren redegøre for, hvorfor der ikke skete udvisning af en marokkansk kvinde, der ved Retten på Frederiksberg den 30. juni 2025 blev idømt 4 års fængsel for overtrædelse af straffelovens § 114 e ved at fremme terrororganisationen Islamisk Stat i Syrien, når Den Europæiske Menneskerettighedsdomstol (EMD) tidligere specifikt har anført i Johansen v. Denmark (27801/19), at det er legitimt for de kontraherende lande, der har underskrevet Den Europæiske Menneskerettighedskonvention, at tage et fast standpunkt mod terrorisme, da terrorisme i sig selv udgør en alvorlig trussel mod menneskerettighederne? Vil ministeren på den baggrund oplyse, om ministeren er tilfreds med byrettens dom i den aktuelle sag, eller om dommen ankes med henblik på udvisning? Der henvises til artiklen »IS-husmor slipper for udvisning: Var vred på Danmark«, ekstrabladet.dk, den 30. juni 2025.”

Svar:

Justitsministeriet har til brug for besvarelsen af spørgsmålet indhentet en udtalelse fra Rigsadvokaten, der har oplyst følgende:

”1. Ved Retten på Frederiksbergs dom af 30. juni 2025 blev en marokkansk kvinde idømt 4 års fængsel for overtrædelse af straffelovens § 114 e, 1. pkt., og straffelovens § 114 j, stk. 1, jf. stk. 3, jf. bekendtgørelse om forbud mod indrejse eller ophold i visse konfliktområder § 1, stk. 1, nr. 1, ved i perioden fra primo december 2014 til medio september 2018 at være indrejst i Syrien og dér at have fremmet virksomheden for terrororganisationen Islamisk Stat og ved som dansk statsborger uden tilladelse at være indrejst og have opholdt sig i et konfliktområde i Syrien.

Kvinden blev ligeledes tildelt en advarsel om udvisning i medfør af udlændingelovens § 24 b, stk. 1.

Hvad angår kvindens statsborgerskab fremgår det af oplysningerne i sagen, at kvinden, der er født i Marokko, fik dansk indfødsret den 2. maj 2001. Ved afgørelse af 26. november 2019 fratog Udlændinge- og Integrationsministeriet kvinden sit danske statsborgerskab, og Højesteret fandt ved dom af 5. oktober 2022 afgørelsen herom gyldig.

På tidspunktet for Retten på Frederiksbergs dom var kvinden således frakendt dansk indfødsret.

Om spørgsmålet om udvisning udtalte Retten på Frederiksberg, at spørgsmålet var, om det ville være i strid med artikel 20 i Traktaten om Den Europæiske Funktionsmåde (TEUF) at udvise kvinden, og om udvisning derfor ikke kunne ske, jf. herved udlændingelovens § 26 b, hvorefter udvisning af udlændinge omfattet af EU-reglerne kun kan ske i overensstemmelse med de principper, der efter EU-reglerne gælder for begrænsning af retten til fri bevægelighed.

Retten bemærkede, at TEUF artikel 20 efter EU-Domstolens fortolkning er til hinder for en lovgivning i en medlemsstat, hvorefter en tredjelandsborger, som tager sig af et mindreårigt barn, der er statsborger i medlemsstaten, udvises som følge af et strafbart forhold, hvis udvisningen indebærer, at barnet bliver nødsaget til at forlade Unionens område og dermed fratages den effektive nydelse af kerneindholdet af sine rettigheder som unionsborger. Om barnet bliver nødsaget til at forlade Unionens område, beror på en bedømmelse af, om der består et afhængighedsforhold mellem forælderen og barnet. Der skal ved den vurdering tages hensyn til barnets tarv og samtlige omstændigheder i sagen, herunder navnlig barnets alder, fysiske og følelsesmæssige udvikling, graden af den følelsesmæssige tilknytning til den pågældende forælder og den risiko, som adskillelsen fra forælderen indebærer for barnets ligevægt. Retten henviste i denne forbindelse til præmis 66-67 i EU-Domstolens dom af 5. maj 2022 i de forenede sager C-451/19 og C-532/19 (Subdelegación).

Retten henviste endvidere til præmis 50 i EU-Domstolens dom af 13. september 2016 i sag C-304/14 (CS), hvor det fremgår, at en medlemsstat i ekstraordinære tilfælde kan udvise forælderen, selv om barnet som konsekvens heraf bliver nødsaget til at forlade Unionens område. Det er en forudsætning herfor, at udvisningen er begrundet i forælderen personlige adfærd, som skal udgøre en reel, umiddelbar og tilstrækkeligt alvorlig trussel, der er til skade for en grundlæggende samfundsinteresse i den pågældende medlemsstat, og at udvisningen er begrundet i en hensyntagen til de forskellige involverede interesser.

Om den konkrete sag bemærkede byretten, at sagens parter var enige om, at der bestod et afhængighedsforhold mellem kvinden og hendes 2 mindreårige børn på 6 år og 7 år, der begge var danske statsborgere ved fødsel.

Retten bemærkede videre, at kvinden alene havde forældremyndigheden over børnene, og hvis hun blev udvist, ville der være en væsentlig risiko for, at de som følge af afhængighedsforholdet sammen med hende måtte forlade Unionens område og dermed ikke effektivt kunne nyde deres

rettigheder som unionsborgere. Selvom kvinden var frakendt dansk indfødsret, kunne hun derfor i henhold til TEUF artikel 20 som udgangspunkt ikke udvises, men havde ret til ophold i Danmark afledt af hensynet til børnene.

Spørgsmålet var herefter, om sagen efter EU-retten måtte anses for et ekstraordinært tilfælde med den virkning, at udgangspunktet skulle fraviges og kvinden udvises.

Retten udtalte i den forbindelse, at det efter de foreliggende oplysninger i sagen måtte lægges til grund, at det ikke ville være forsvarligt at flytte kvindens børn fra Danmark til Marokko. Retten fandt, at det måtte tages i betragtning, at børnene sammen med kvinden havde opholdt sig i al-Roj-fangelejren i Syrien i 5 år, hvor de blev tilbageholdt af de kurdiske myndigheder, og hvor de havde været vidne til drab på børn og voksne, at teltene blev stormet af soldaterne, og at deres mor blev tortureret. Retten fandt efter de foreliggende oplysninger således, at opholdet havde været traumatisk for børnene.

Retten fandt endvidere, at det måtte tages i betragtning, at børnene var underernærede og ikke fysisk alderssvarende udviklet, da de kom til Danmark, men at de nu var alderssvarende og i god trivsel og udvikling, og at de var velintegreret i skole og børnehave. Efter de foreliggende oplysninger fandt retten ikke, at det ville være forsvarligt at lade børnene blive i Danmark uden deres mor, der måtte anses for afgørende for deres videre trivsel og udvikling. Retten fandt, at der var skabt stabilitet, ro og sikkerhed i børnenes hverdag hos kvindens søster og mor, men børnene var fortsat stærkt knyttet til kvinden.

Retten bemærkede desuden, at kvinden ikke tidligere var straffet, og at den pådømte kriminalitet lå 7 år tilbage. Kvinden havde i forbindelse med sit ophold i Syrien og efterfølgende under sit ophold i al-Roj-fangelejren givet udtryk for islamistiske holdninger, herunder holdninger til at børnene ikke skulle inddrages i det danske samfund. Efter de fremlagte beviser lagde retten imidlertid til grund, at kvinden havde medvirket til, at børnene gik i skole og fritidsordning, og børnene indgik efter det oplyste sædvanligt i det danske samfund. Der forelå ikke oplysninger, der kunne give grundlag for at antage, at kvinden på tidspunkt for pådømmelsen var radikaliseret, og der var heller ikke grundlag for at antage, at børnene var radikaliserede. På den baggrund og på baggrund af kriminalitetens særlige karakter, hvor kvindens medvirken bestod i at rejse med sin daværende mand til Syrien, hvor hun opholdt sig som husmor, og hvor hun plejede to børn på hospitalet, fandt retten, at risikoen for recidiv var begrænset.

Retten fandt på den baggrund efter en samlet vurdering, at hensynet til børnenes tarv afgørende talte imod at fravige udgangspunktet og udvise kvinden, ligesom der ikke var tale om en tilstrækkeligt umiddelbart og alvorlig trussel til skade for en grundlæggende samfundsinteresse i Danmark, som kunne føre til, at der i strid med hensynet til børnenes tarv skulle ske udvisning af kvinden.

Retten fandt således, at der efter EU-retten ikke var tale om et ekstraordinært tilfælde, og kvinden havde derfor i henhold til TEUF artikel 20 ret til ophold i Danmark afledt af hensynet til børnene.

Da retten derfor fandt, at der ikke var grundlag for at udvise kvinden, fordi dette efter de foreliggende oplysninger med sikkerhed ville være i strid med Danmarks internationale forpligtelser, blev kvinden tildelt en advarsel om udvisning.

2. Rigsadvokaten har til brug for besvarelsen indhentet en udtalelse fra Statsadvokaten i København, der den 15. juli 2025 vedrørende spørgsmålet om anke af dommen har udtalt følgende:

”Københavns Politi fremsendte den 2. juli 2025 dommen til Statsadvokaten i København, som herefter besluttede, at sagen ikke skulle ankes.

Det var således statsadvokatens vurdering, at der ikke var rimelig udsigt til, at landsretten ville være kommet til et andet resultat, idet byretten ses at have foretaget en konkret og detaljeret afvejning af de forskellige hensyn i sagen, ligesom dommen ses at være i overensstemmelse med den af Højesteret anlagte fortolkning af TEUF artikel 20 i dommen trykt i Ugeskrift for Retsvæsen U.2024.3404H. I den sag frifandt Højesteret således også en kvinde, der var fundet skyldig i overtrædelse af straffelovens § 114 e og § 114 j, for påstanden om udvisning. Højesteret fandt efter en samlet vurdering, at hensynet til børnenes tarv afgørende talte imod at fravige udgangspunktet og udvise den tiltalte, og der var således efter EU-retten ikke tale om et ekstraordinært tilfælde. Tiltalte havde derfor i henhold til TEUF artikel 20 ret til ophold i Danmark afledt af hensynet til børnene – også selv om hun ved dommen blev frakendt dansk indfødsret.

Den Europæiske Menneskerettighedsdomstols afgørelse i Johansen v. Denmark, afgørelse af 3. marts 2022, der er nævnt i spørgsmål nr. 450, vedrører en sag, hvor den tiltalte ved Retten på Frederiksbergs dom af 26. oktober 2017 var blevet idømt fire års fængsel for overtrædelse

afstraffelovens § 114 c, stk. 3, og § 114 d, stk. 3, ved at være rejst til Syrien i perioden fra den 9. september 2013 til den 19. februar 2014 og have ladet sig hverve som ”kæmper” for terrororganisationen Islamisk Stat og modtaget træning i våbenbrug. Han var i byretten blevet frifundet for påstanden om frakendelse af sin danske indfødsret og for påstanden om udvisning, hvilket Østre Landsret stadfæstede ved dom af 20. april 2018. Ved Højesterets dom af 19. november 2018 blev tiltalte imidlertid frakendt sin danske indfødsret og udvist med indrejseforbud for bestandig. Menneskerettighedsdomstolen afviste tiltaltes klage over at være blevet frataget sit danske statsborgerskab og udvist, idet Domstolen fandt ansøgningen åbenbart grundløs.

Sagen vedrørte således både andre bestemmelser i straffeloven end nærværende sag og en gerningsperiode, der lå væsentligt tættere på domstidspunktet end i nærværende sag, ligesom Højesterets dom for så vidt angår udvisningsspørgsmålet alene omhandlede Den Europæiske Menneskerettighedskonventions artikel 8 om retten til beskyttelse af privatliv og familieliv, og ikke TEUF artikel 20. På den baggrund er det statsadvokatens opfattelse, at Menneskerettighedsdomstolens afgørelse i sagen Johansen v. Denmark ikke kan danne grundlag for et andet resultat i nærværende sag.”

Retten på Frederiksbergs dom af 30. juni 2025 er således endelig.”